

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 3 lutego 2016r. Sąd Rejonowy w Rybniku uznał oskarżonego M. S. za winnego tego, że :

I. w dniu 30 września 2010r. w R. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd H. W. prowadzącego działalność gospodarczą – Zakład (...) oraz Usług (...) mgr inż. H. W. z/s w S. co do możliwości zapłaty za pobrany towar wyszczególniony na fakturze Vat nr (...) z dnia 30 września 2010r. czym doprowadził Zakład (...) oraz Usług (...) mgr inż. H. W. z/s w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 17.675,85zł;

II. w dniu 25 października 2010r. w R. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd H. W. prowadzącego działalność gospodarczą – Zakład (...) oraz Usług (...) mgr inż. H. W. z/s w S. co do możliwości zapłaty za pobrany towar wyszczególniony na fakturze Vat nr (...) z dnia 25 września 2010r. czym doprowadził Zakład (...) oraz Usług (...) mgr inż. H. W. z/s w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.335,08zł

t.j. popełnienia czynów stanowiących występki z art. 286 § 1 kk przyjmując, że popełnione zostały w warunkach określonych w art. 91 § 1 kk, w brzmieniu sprzed dnia 01.07.2015r. w zw. z art. 4 § 1 kk i za to na mocy art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, w brzmieniu sprzed dnia 01.07.2015r. , w zw. z art. 4 § 1 kk i art. 33 § 2 kk skazał go na jedną karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy oraz grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20zł.

Na mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk, w brzmieniu sprzed dnia 01.07.2015r. w zw. z art. 4 § 1 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 5 lat tytułem próby.

Na mocy art. 627 kpk i art. 2 i art. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 700zł i wydatki poniesione od chwili wszczęcia postępowania w sprawie w kwocie 90zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego zaskarżając go w całości na korzyść oskarżonego.

Wyrokowi temu zarzucił :

1. na zasadzie art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 427 § 1 kpk obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę zeznań świadków H. W. i S. W. i pominięcie tego, że H. W. nigdy przed realizacją zamówienia nie rozmawiał z oskarżonym ani tym bardziej nie był zapewniony przez M. S. o dobrej kondycji finansowej (...) Sp. z o.o. w R., zaś twierdzenia S. W. jakoby M. S. informował go, że (...) Sp. z o.o. jest „nowym” podmiotem są zupełnie niewiarygodne wobec treści odpisu z KRS dołączonego do zamówienia;

2. na zasadzie art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 427 § 1 kpk obrazę przepisów prawa procesowego , a to art. 170 § 1 kpk w zw. z art. 172 kpk poprzez oddalenie wniosku o konfrontację pomimo, że czynność ta pozwoliłaby wyjaśnić jakiej treści zapewnienia otrzymał S. W. od T. T.;

3. na zasadzie art. 438 pkt 1 kpk w zw. z art. 427 § 1 kpk obrazę przepisów prawa materialnego a to art. 286 § 1 kk poprzez błędną subsumcję zwrotu , wprowadzenie w błąd i utożsamienie tego znamienia z zatajeniem kondycji finansowej spółki w sytuacji gdy pokrzywdzony ani żaden z jego pracowników nie żądał w tym zakresie jakichkolwiek informacji od oskarżonego ;

4. na zasadzie art. 438 pkt 1 kpk w zw. z art. 427 § 1 kpk obrazę przepisów prawa materialnego , a to art. 286 § 1 kk poprzez utożsamienie braku zapłaty za zamówiony towar z góry powziętym zamiarem doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podczas gdy z ustaleń wynika, że zarówno w 2010r. jak i 2011r. spółka

wypracowała dochód, zaś egzekucja składek na ubezpieczenie społeczne dotyczyła okresu od 2010r. przy czym została wszczęta już po złożeniu zamówienia i dostarczeniu towaru.

W związku z powyższymi zarzutami na podstawie art. 427 § 1 kpk w zw. z art. 437 kpk wniósł o :

1.zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez :

-uniewinnienie oskarżonego od obu zarzucanych mu czynów,

-zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów postępowania w I instancji kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przypisanych,

2.zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów postępowania w II instancji

ewentualnie

3.uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługiwała zwłaszcza podniesione w niej zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych, do których miało dojść w wyniku naruszenia przez Sąd meriti przepisów prawa procesowego, okazały się bezzasadne. Tak sformułowane zarzuty byłyby słuszne tylko wtedy gdyby Sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego albo też z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił albowiem Sąd ten wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia faktyczne, a jednocześnie wskazał przesłanki, którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Polemizując z ustaleniami faktycznymi autor apelacji usiłował wykazać, że Sąd I instancji bezpodstawnie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego zaprzeczającego, aby dopuścił się przypisanych mu przestępstw i ustalenia faktyczne oparł na zeznaniach pokrzywdzonych oraz zgromadzonej dokumentacji. Należy zwrócić uwagę, że wbrew wywiadowi skarżącego Sąd Rejonowy swoje ustalenia faktyczne opierał również na wyjaśnieniach samego oskarżonego, które w warstwie faktograficznej nie różniły się od dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych, bowiem wynikały one z niekwestionowanej dokumentacji. Różnica wynikała wyłącznie z wyciągniętych wniosków. Słusznie konkludował Sąd meriti, iż zapewnienia oskarżonego o chęci spłaty swoich zobowiązań wobec pokrzywdzonego były czczymi deklaracjami pozbawionymi jakichkolwiek racjonalnych podstaw. W momencie zawierania kontraktu oskarżony bowiem miał nie tylko zadłużenie u innych kontrahentów, ale przede wszystkim w zus-ie i urzędzie skarbowym. Przeprowadzona w tym czasie egzekucja tych należności de facto pozbawiała działalność oskarżonego środków, którymi mógłby zapłacić za pobrany towar. W tej sytuacji tylko i wyłącznie pojawienie się jakiegoś nieracjonalnego czynnika mogło zapewnić środki na spłatę zadłużenia wobec pokrzywdzonego. Ta ogólna sytuacja stanu finansów firmy była z oczywistych powodów znana oskarżonemu i w tej sytuacji składanie deklaracji co do wypełnienia warunków umowy, a konkretnie najważniejszego z nich tj. zapłaty w odroczonej terminie płatności należności za pobrane materiały można określić jako infantylne fantazjowanie. Dla nikogo nie ulega wątpliwości, że gdyby pokrzywdzony zawierając umowę z oskarżonym nie miał zapewnionej zapłaty za wydany towar albo zapłata ta była uzależniona od jakichś nierealnych czynników z całą pewnością umowy tej by nie zawierał. Innymi słowy oskarżony już w momencie zawarcia umowy, wiedząc, że nie będzie w stanie wypełnić jej warunków, a przynajmniej tego zasadniczego, jakim jest płatność za pobrany materiał, wprowadzał w błąd pokrzywdzonego co do istotnych elementów zawartej umowy. Odnosząc się zaś wprost do zarzutów apelacji to stwierdzić należy, iż bezpośrednim przedstawicielem i osobą de facto prowadzącą interesy Zakładu (...) oraz Usług (...) był S. W. a nie jego ojciec H. W.. Stąd też nie powinno dziwić, iż wszelkie rozmowy z kontrahentami w tym z oskarżonym prowadził właśnie S. W. . Również kolejny zarzut, a to obraza prawa procesowego poprzez oddalenie wniosku o konfrontację pomiędzy S. W. a T. T. był całkowicie chybiony. Należy jednoznacznie stwierdzić, iż treść danej rozmowy nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia odpowiedzialności karnej oskarżonego. T. T. był wieloletnim kontrahentem firmy (...) i ich rozmowy

dotyczyły właśnie tych relacji. Nie wykluczone, iż T. T. wskazując swojemu podwykonawcy tj. oskarżonemu jako dostawcy materiałów firmę (...) znał trudną sytuację finansową oskarżonego i wiedział, że oskarżony u innych dostawców materiału zamówionych towarów nie otrzyma z przedłużonym terminem płatności. Odnoście trzeciego z zarzutów to wskazać należy, iż wprowadzeniem w błąd może być zatajenie swojej kondycji finansowej, która de facto uniemożliwia wykonanie podstawowego elementu kontraktu jakim jest zapłata za zamówiony materiał. Innymi słowy wprowadzeniem w błąd może być iluzoryczna deklaracja wykonania umowy poprzez zapłatę za pobrany materiał mimo braku realnych możliwości. Co do ostatniego z zarzutów to istotnie samo zachowanie oskarżonego post factum nie może służyć stawianiu tezy, iż już w momencie zawarcia umowy nie miał on zamiaru tego warunku kontraktu spełnić. W przedmiotowej jednak sprawie realny stan finansów firmy oskarżonego skutecznie uniemożliwiał mu spłatę zamówienia zaś okoliczności, które nastąpiły post factum tj. faktyczny brak zapłaty w tym konkretnym przypadku wyłącznie tezę o braku możliwości wykonania umowy potwierdzają. Generalnie zarzuty i argumenty apelacji miały charakter czysto polemiczny, sprowadziły się do negowania ocen i ustaleń sądowych i zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi. W żadnym zaś razie nie podważały one trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu przestępstw. Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy za prawidłową Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy ani też podstaw do jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności oraz grzywny biorąc pod uwagę, iż ta pierwsza orzeczona została z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, nie mogą być postrzegane jako kary rażąco niewspółmiernie surowe, dlatego i w tej części brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.

Z tych powodów Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.